Був похорон. Були промови.
Був холод склеплених повік.
В труні без мови і обмови
Лежав відомий чоловік.

На марах ще сосновий човен
Чекав підземної плавби —
На дні таємних улоговин
Уже розсунулись гроби.

Тужила зридано дружина.
Сини вернигори були.
Машини на гарячих шинах
Сніг, мов копитами, гребли.

Студив оркестр чоло гаряче.
Вуста торкалися чола.
Земля чигала вже, неначе
Крило підбитого орла.

І тут, у злагодженій тиші,
У церемоній строгий план,
Коли й сніжинок шерхіт дише
Непевністю усіх пошан,

Прийшла у строгому одінні
Жіноча постать в мить гірку,
Легка й прозоріша від тіні
По тім рипучому сніжку.

Вуалі спаленим малюнком
Вся нахилилась до чола —
І раптом мертвому цілунком
Запеклі губи обпекла.

Здивовано здригнулись люди,
Перезирнулись — хто куди.
Бив барабан себе у груди —
Йди, таємнице, йди вже, йди!

Вона ж, як в траурі тополя,
Стояла викликом для всіх —
Його любов? пригода? доля? —
Ловила в рукавички сніг.

Його розвергана темниця
За ним вже простягала дно.
Стояла жінка-таємниця
З життям запеклим заодно.

У мить оманну, мить гортанну
День ледь фіалками запах,
А сніг летів і вже не танув
На одцілованих губах...